

*„Rég esedékes tisztelgés a bátor ápolónők előtt,
akik Vietnámban szolgáltak.”*

– Bonnie Garmus, bestsellerszerző –

A NŐK

*fine
selection*

K R I S T I N H A N N A H

K R I S T I N H A N N A H

A NŐK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

EGY

CORONADO ISLAND, KALIFORNIA
1966. MÁJUS

A FALAKKAL ÖVEZETT, KAPUKKAL ZÁRT McGrath-birtok önálló világ volt: védett és mindentől elzárt. Ezen az estén, az alkonyi félhomályban a Tudor-stílusú otthon osztott üvegablakai drágakövekként ragyogtak a dúsan zöldellő, gondozott park közepén. Pálmalevelek lengedeztek a magasban; gyertyák lebegtek a medence víztükrén, és a hatalmas kaliforniai tölgy ágain aranyszínű lampionok függtek. Feketébe öltözött pincérek sürgölődtek az elegáns vendégseregben, pezsgőspoharakkal megrakott ezüstitálcákat egyensúlyozva, és a sarokban halkán játszott egy háromtagú jazz-zenekar.

A húszéves Frances Grace McGrath tudta, mit várnak el tőle ezen az estén. A jól nevelt fiatal hölgy mintaképeként derűsen kellett mosolyognia; a kéretlen érzelmi megnyilvánulásokról tartózkodnia kellett, mindent csendben eltűrve. Frankie megtanulta a leckét otthon, a gyülekezetben és a St. Bernadette Leányiskolában: szigorúan belénevelték az illemszabályokat. Az egész országot átható forrongás, a nagyvárosok utcáin és az egyetemeken fellángoló düh távolinak és idegennek tűnt a számára – épp oly megfoghatatlan volt, mint a messzi Vietnámban zajló fegyveres konfliktus.

Körbejárt a vendégek között, jéghideg Coca-Colát kortyolgatott, és mosolygni próbált. Néha megállt, hogy semmitmondó csevegést folytasson

a szülei barátaival, remélve, hogy aggodalma nem ül ki az arcára. Egész idő alatt a testvérét kereste szemével a tömegben, aki késett a saját partijáról.

Frankie bálványozta a bátyját, Finley-t. Mindig is elválaszthatatlanok voltak: két fekete hajú, kék szemű gyerek, akik közt alig két év volt a korkülönbség. A hosszú kaliforniai nyarakat felnőtt felügyelet nélkül töltötték: biciklin száguldoztak az álmos Coronado Island egyik végéből a másikba, és ritkán értek haza sötétedés előtt.

De Finley most olyan helyre készült, ahová a húga nem mehetett utána.

Egy autó motorjának a zúgása zavarta meg a csendes partit; hangosan, többször egymás után felharsant a kocsí dudája.

Frankie látta, hogy anyja összerezzen a hangra. Bette McGrath mindezt gyűlölt, ami feltűnő volt, vagy közönséges, és azt bizonyosan nem helyeselte, ha valaki harsány dudálással jelezte az érkezését.

Pár pillanat múlva Finley rontott be a hátsó kapun, csinos arca kipirult, és egy göndör, fekete hajfürt hullott a homlokába. Legjobb barátja, Rye Walsh átkarolta a vállát, de mindketten bizonytalanul álltak a lábukon. Részegen nevetgélve támogatták egymást, miközben több barátjuk botladozott be a partira a nyomukban.

Anya makulátlan fekete ruhában, a fején királynői hajkoronával megindult a vihorászó fiatal fiúk és lányok csoportja felé. A nagyanyjától örökölt gyöngysort viselte, diszkrét emlékeztetőként arra az időre, amikor Bette McGrath még Bette Alexander volt, a Newport Beach-beli Alexanderék közül.

– Fiúk – fuvolázta mézesmázos hangon. – Nagyszerű, hogy végre megérkeztetek!

Finley elbotorkált Rye mellől, és megpróbálta kihúzni magát.

Apa intett a zenészeknek, mire a muzsika elhallgatott. Hirtelen Coronado Island késő tavaszi éjszakájának hangjai – az óceán tompa morajlása, a pálmalevelek susogása a magasban és egy kutya ugatása az utcán vagy a tengerparton – töltötték be a levegőt. Apa előrelépett méretre szabott fekete öltönyében, ropogós fehér ingében és fekete nyakkendőjében, egyik kezében cigarettát, a másikban egy Manhattan koktélt tartva. Rövidre nyírt fekete hajával és szögletes állkapcsával némileg olyan visszavonult bokszolóra emlékeztetett, aki befutott, és megtanult rendesen öltözködni – ami

nem is állt olyan távol az igazságtól. Még ebben a csinos, jól öltözött társaságban is kitűntek anyával, sugárzott róluk a siker. Anya régi, jómódú családból származott, és mindig is a társadalmi ranglétra tetején tanyázott; apa maga kapaszkodott fel ugyanoda, és magabiztosan állt a felesége mellett.

– Kedves barátaink, rokonaink és frissen végzett akadémisták! – mondta apa zengő hangon. Amikor Frankie kicsi volt, a beszédén érződött egy árnyalatnyi ír akcentus, amit kemény munka árán tudott elhagyni. Gyakran ismételte a maga bevándorlómitológiáját, miszerint a saját erejéből, kemény munkával jutott el a csúcsra. Ritkán emlegette viszont a szerencsét és azt a lehetőséget, amihez úgy jutott hozzá, hogy elvette a főnök lányát, noha mindenki ismerte a történetet. Azt is tudták, hogy anya szüleinek halála után apa több mint háromszorosára növelte a vagyonukat a kaliforniai ingatlanfejlesztések terén mutatott buzgalma révén.

Átölelte felesége karcsú derekát, és magához vonta – már amennyire az asszony megengedte neki mások szeme láttára.

– Hálásak vagyunk nektek, amiért eljöttetek, hogy együtt kívánjunk jó utat fiunknak, Finley-nek. – Apa elmosolyodott. – Nem kell többé hajnali kettőkor kihoznom a coronadói rendőrőrsről, holmi nevetséges gyorsulási verseny után.

Diszkrét nevetés hallatszott. Minden vendég tudta, milyen kitérőkkel haladt végig Finley a nagykorúságig vezető úton. Amióta csak az esztét tudta, ő volt a család szeme fénye: a kis vadóc, aki a köszívet is meglágyította. Az emberek nevettek a tréfáin; a lányok mindenütt a nyomában voltak. Finley-t mindenki szerette, de a legtöbben egyetértettek abban, hogy vásott kölyök volt. A negyedik osztályt kétszer járta, leginkább a csintalansága miatt. Előfordult, hogy tiszteletlenül viselkedett a templomban, és azok a lányok tetszettek neki, akik rövid szoknyát viseltek, és cigarettát tartottak a táskájukban.

Amikor a derűtség elült, apa folytatta.

– Igyunk Finley egészségére és az ő nagy kalandjára! Büszkék vagyunk rád, fiam!

Megjelentek a pincérek a Dom Pérignon-os palackokkal, és ismét pezsgőt kínáltak; pohárcsilingelés töltötte be a levegőt. A vendégek körül-vették Finley-t; a férfiak a hátát lapogatva gratuláltak neki. A fiatal nők előrenyomakodtak, és igyekeztek magukra vonni a figyelmét.

Apa intett a zenészeknek, akik újra játszani kezdtek.

Frankie mellőzve érezte magát, és elindult a ház felé. Elhaladt a hatalmas konyha mellett, ahol az ételszállító cég emberei sebesen rakosgatták a tálcákra a falatnyi szendvicseket.

Belopózott az apja irodájába. Gyerekkorában ez volt a kedvenc helye. Nagy, gombos bőrfotelek, lábzsámolyok, két falat beborító könyvespolcok és egy súlyos íróasztal. Felkapcsolta a villanyt. A szobában régi bőr és szivar illata terjengett, meg valami drága arcszesz halvány aromája. Csinos kupacba rendezett építési engedélyek és épülettervek heverték az íróasztalon.

Az iroda egyik falát teljes egészében a családtörténetnek szentelték. Bekeretezett fényképek, amiket anya örökölt a szüleitől, sőt, néhányat még apa hozott magával Írországból. Volt egy kép, amin McGrath dédnagypapa katonai egyenruhában szalutál a kamerának. Mellette egy bekeretezett háborús kitüntetés lógott, amit Francis nagypapa kapott az első világháborúban. A szülei esküvői fényképét Alexander nagypapa bekeretezett Bíbor Szív érdemérme és egy újságkivágás között helyezték el. A képen az a hajó látható, amin nagypapa szolgált, amikor a háború végén befut a kikötőbe. Frankie apjáról nem készült egyenruhás fotó. Szégyenszemre alkalmatlannak nyilvánították, és nem hívták be katonai szolgálatra. Ezen csak magában kesergett, és a szűk családnak beszélt róla, de csak akkor, ha már eleget ivott. A háború után rábeszélte Alexander nagypapát, hogy építsen megfizethető házakat San Diegóban a hazatérő veteránoknak. Apa azt mondta, ezzel járult hozzá a háborús erőfeszítésekhez, és látványos sikereket ért el vele. Beszélgetés közben mindig olyan büszkén emlegette a hadsereget, hogy idővel mindenki elfelejtette Coronadóban, hogy nem is volt katona. A gyerekeiről nem tett ki fényképeket – legalábbis eddig nem. Apa úgy tartotta, hogy az embernek ki kell érdemelnie, hogy felkerüljön erre a falra.

Frankie hallotta, hogy a háta mögött halkan nyílik az ajtó, és valaki így szól:

– Ó, bocsánat! Nem akartam betolakodni.

Megfordult, és azt látta, hogy Rye Walsh áll az ajtóban. Egyik kezében koktélos poharat tartott, a másikban pedig egy csomag Old Gold cigaret-tát. Nyilvánvalóan egy nyugodt helyet keresett, ahol rágyújthat.

– Elbújok a parti elől – mondta Frankie. – Nincs túl nagy kedvem ünnepegni.

Rye nyitva hagyta az ajtót maga mögött.

– Szerintem én is ugyanazt csinálom. Valószínűleg nem emlékszel rám...

– Joseph Ryerson Walsh, röviden Rye. Mint a whisky – válaszolta Frankie, és mosolyogni próbált. A fiú így mutatkozott be neki múlt nyáron. – Miért bujkálsz? Finnel egy húron pendültök. Mindketten szerettek a jó bulikat.

Ahogy a fiú közelített hozzá, Frankie szívverése furcsán kihagyott. Rye már az első találkozásuk óta ilyen hatással volt rá, bár sosem beszélgettek igazából. Frankie nem tudta, mit mondhatna neki most, amikor egy kicsit elvesztettnek érezte magát. Magányosnak.

– Hiányozni fog – mondta Rye halkan.

Frankie szemét csípték a könnyek, és gyorsan félrefordult, arccal az emlékek falának; Rye odalépett mellé. Nézték a családi fényképeket és az emléktárgyakat. Egyenruhás férfiak, nők menyasszonyi ruhában, bátorsági és sebesülési emlékérmek, egy háromszögbe hajtogatott, bekeretezett amerikai lobogó, amit az anyai nagyapja kapott ajándékba.

– Hogy lehet, hogy a nőkről nincsenek ide kitéve fényképek, az esküvői képeket leszámítva? – kérdezte Rye.

– Ez a hősök fala. Ezzel tisztelgünk a családunk hazáért hozott áldozatai előtt.

Rye cigarettára gyújtott.

– Nők is lehetnek hősök.

Frankie elnevette magát.

– Mi olyan vicces ezen?

Frankie odafordult hozzá, és kitörölte a szeméből a könnyeket.

– Én... hát... nem mondom komolyan...

– De igen – válaszolta Rye, és lenézett a lányra. Frankie nem emlékezett, hogy egy férfi bármikor így nézett volna rá, ilyen áthatóan. Elállt tőle a lélegzete. – Komolyan mondom, Frankie. 1966-ot írunk. Változik az egész világ.

Órákkal később, amikor a vendégek kezdtek udvariasan elszállingózni, Frankie azon kapta magát, hogy még mindig Rye jár az eszében, meg az, amit a férfi mondott.

Nők is lehetnek hősök.

Soha senki nem mondott még ilyet Frankie-nek. Sem a tanárai a St. Bernadette-en, sem a szülei. Sőt, még Finley sem. Miért nem jutott soha eszébe, hogy egy lány, egy nő helyet kaphatna apa irodájának a falán, ha valami hősies vagy fontos dolgot vinne véghez? Például feltalálna valamit, vagy felfedezne egy ismeretlen helyet, vagy harctéri ápolónő lenne, és szó szerint életeket mentene? Már az ötlet is megrázó volt, akár egy földrengés: felforgatta Frankie a világról és önmagáról alkotott képét. Az apácák, a tanárai és az anyja éveken át azt hajtogatták, hogy a betegápolás nagyszerű hivatás egy nő számára.

Tanárnő. Ápolónő. Titkárnő. Ezek voltak az elfogadható utak egy hozzá hasonló fiatal lány számára. Az anyja éppen az előző héten hallgatta végig, hogyan küzd Frankie az emelt szintű biológiával, és tapintatosan azt felelte rá, hogy *Ki törődik a békákkal, Frances? Csak addig leszel ápolónő, amíg férjhez nem mész. Egyébként ideje lenne már arra is gondolnod. Ne száguldj végig a kurzusaidon! Lassíts! Ki törődik vele, ha hamarabb végzed el a főiskolát? Inkább randevúzz többet!* Frankie-be beléoltották a meggyőződést, hogy az a dolga, hogy jó feleség legyen, illetmudó gyerekeket neveljen és szép otthont teremtsen. A katolikus gimnáziumban napokig tanulták a tökéletes gomblyukvasalást, a precíz szalvétahajtogatást meg az elegáns terítés művészetét. A San Diego-i Női Főiskolán nemigen lázadoztak a csoporttársai meg a barátnői. A lányok azon nevetgéltek, hogy a nevük mellé nem doktori címet szereznek, hanem Mrs. titulust. A saját választását, az ápolónői diplomát sem előzte meg különösebb önvizsgálat; csak azzal törődött, hogy jó jegyeket kapjon, és a szülei büszkék legyenek rá.

Miközben a zenészek összepakolták a hangszereiket, és a pincérek kezdtek behordani az üres poharakat, Frankie kilépett a szandáljából, kisorsrant az udvarból, és átsétált az Ocean Boulevardon – ez a széles, aszfaltozott utca választotta el a szülei házát a tengerparttól.

Ott nyújtózott előtte Coronado Beach aranyszínű homokja. Balról a híres Hotel del Coronado, jobbról a hatalmas North Island

Haditengerészeti Légítámaszpont terpeszkedett, amit nemrégiben ismer-tek el a haditengerészeti repülés szülőhelyének.

A hűvös éjjeli fuvlatat belekapott Frankie állig érő, feltupírozott frizurájába, de nem bírt a hajlakkjával, ami minden egyes hajtincset szilárdan rögzítette.

Leült a hűvös homokba, átkarolta a térdét, és meredten nézte a hullámokat. Az égen a telihold világított. Nem messze narancsszínű fény-nyel izzott egy tábortűz a tengerparton; füstszagot sodort felé az éjjeli légáramlat.

Hogy tárhatja ki egy nő a saját világát? Hogy induljon útnak, ha egy-szer nem kapott meghívást? Finley-nek könnyű volt: kitaposott út állt előtte. Azt kellett tennie, amit a McGrath és az Alexander család férfi tag-jai tettek: becsülettel szolgálja a hazáját, azután átveszi az ingatlanfejlesztő családi vállalkozást. Soha senki nem mutatott fel Frankie-nek más jövőt a házasságon és az anyaságon túl.

Nevetést hallott a háta mögött, és futó lábak dobogását. Egy fiatal sző-ke nő levette a cipőjét a víz mellett, és belegázolt a tajtékos hullámokba. Rye követte nevetve, még a cipőjét sem vette le. Valaki hamisan énekelni kezdte a *Walk Like a Mam*.

Finley huppant le Frankie mellé; részegen nekidőlt a hűgának.

– Hol voltál egész este, babám? Hiányoztál.

– Szia, Fin – mondta Frankie halkán. Hozzásimult a bátyjához, és visz-szagondolt, milyen életük volt itt, a tengerparton; gyerekkorukban dí-szes homokvárakat építettek, és jégkrémet vettek az Ocean Boulevardon csilingelve végighajtó fagyisautóból. Órákig lógatták a lábukat a szörf-deszkáról, és a tűző napon beszélgettek; miközben a megfelelő hullámot várták, legféltettebb titkaikat osztották meg egymással.

Mindig együtt voltak. Legjobb barátokként.

Frankie tudta, mire van szüksége a testvérének; azt kell monda-nia Finnek, hogy büszke rá, és mosolyogva kell elbúcsúzni tőle, de nem volt képes megtenni. Soha nem hazudtak egymásnak. Nem most fogják elkezdeni.

– Fin, biztos, hogy el akarsz menni Vietnámba?

– Ne azt kérdezd, mit tud érted tenni a hazád, inkább azt, hogy te mit tudsz tenni a hazádért.

Frankie felsóhajtott. Finley-vel bálványozták Kennedy elnököt. A szavainak súlya volt – hogy is vitatkozhatott volna vele Frankie?

– Tudom, de...

– Egyáltalán nem veszélyes, Frankie, nekem elhiheted. Elvégeztem a Haditengerészeti Akadémiát. Tiszt vagyok, kapok egy jó kis kinevezést valamelyik hajóra. Seperc alatt visszajövök. Észre sem veszed, hogy hiányzom.

Mindenki ugyanazt mondta: a kommunizmus a gonosz birodalma, és gátat kell vetni neki. A hidegháború éveit élték. Nehéz idők. Ha egy olyan nagyszerű embert, mint Kennedy elnök, fényes nappal lelő egy komcsi Dallasban, melyik amerikai érezheti magát biztonságban? Abban mindenki egyetértett, hogy nem engedhetik a kommunizmus térnyerését Ázsiában, és Vietnám az a hely, ahol meg kell állítani.

Az éjszakai híradóban mosolygós katonák kis csapatai masíroztak a vietnámi dzsungelben, és felfelé tartott hüvelykujjal intettek a riportereknek. Vértüdőről szó sem volt.

Finley átkarolta a hógát.

– Hiányozni fogsz, Mogyi – mondta. Frankie érezte, hogy szokatlanul cseng a hangja. Tudta, hogy Fin fél a háborúba menni.

Vajon előle akarta eltitkolni egész idő alatt, vagy saját maga elől?

Frankie-t elfogta a félelem és az aggodás, amit egész éjjel próbált elfojtani, amiről nem vett tudomást. Hirtelen olyan nagyra nőtt benne, hogy nem tudta elviselni. Most már muszáj volt szembenézni vele.

A bátyja elmegy a háborúba.

KETTŐ

A KÖVETKEZŐ HAT HÓNAPBAN FRANKIE minden vasárnap írt a bátyjának, az istentisztelet után. Válaszul vicces leveleket kapott, amikben Fin beszámolt az életéről a hajó fedélzetén, és a társai bolondozásáról. Buja, zöld őserdőt, kék tengert és sófém homokkal borított partot ábrázoló képeslapokat küldözgetett. Mesélt a tiszti klubban és a saigoni tetőkön működő bárokban rendezett partikról meg a hírességekről, akik eljöttek a katonákat szórakoztatni.

A bátyja távollétében Frankie több kurzust vett fel a főiskolán, és előbb végzett, kitüntetéssel. Frissen bejegyzett ápolónőként megkapta élete első állását egy San Diego melletti kis kórházban, ahol éjszakai műszakban dolgozott. Újabban azon kezdett gondolkodni, hogy elköltözik a szüleitől, és saját lakást keres. Ezt az álmát csak a múlt héten osztotta meg Finley-vel. *Gondolj bele, Fin! Egy kis lakásban laknánk, a tenger közelében. Talán Santa Monicában. Milyen remek lenne...!*

Most, november utolsó hetének ezen a hűvös éjszakáján, csendesek voltak a kórházi folyosók. Frankie keményített, hófém egyenruhában, és hajlaktól csillogó, tupírozott frizurájára tűzött nővérfityulával a fején követte az éjszakás nővért, aki egy virágcsokroktól és látogatóktól mentes különszoba felé tartott. Egy fiatal nő feküdt odabent. Frankie-nek – századszor is – elmondták, mi a dolga.

– Gimnazista lány a St. Anne-ből – mondta az éjszakás nővér, majd a *várandós* szót suttogta, mintha már kimondani is bűn lenne. Frankie tudta, hogy a St. Anne a leányanyák helyi otthona, de ez olyan dolog volt,

amiről soha senki nem beszélt: azokról a lányokról, akik egyszer csak ki-maradtak az iskolából, majd hónapok múlva tértek vissza, megcsendesed-ve és nagyon magányosan.

– Lement az infúziója. Kicserélhetném...

– Az ég szerelmére, miss McGrath! Tudja jól, hogy erre még nincs fel-készülve. Mióta van nálunk? Egy hete?

– Két hete, asszonyom. És bejegyzett ápolónő vagyok. A jegyeim...

– Senkit nem érdekelnek. Engem a kórházi gyakorlata érdekel, ami szin-te a nullával egyenlő. Cserélheti az ágytálat, megtöltheti a vizeskancsó-kat, kikísérheti a betegeket vécére. Szólni fogok, ha majd mást is csinálhat.

Frankie halkán felsóhajtott. Nem azért töltött annyi hosszú, fárasztó órát tanulással, nem azért szerezte meg korábban az ápolónői oklevelét, hogy ágytálatat cseréljen és párnákat rázzon fel. Hogy fogja megszerezni a kórházi gyakorlatot, ami egy elit kórházi álláshoz szükséges?

– Tehát azt kérem, hogy ellenőrizze és jegyezze fel az összes infúziós gyógyszert! Haladéktalanul szükségem van az adatokra. Induljon!

Frankie bólintott, és elindult éjszakai körútjára, egyik kórteremből a másikba.

Hajnali három óra előtt ért a 107-es szobába.

Óvatosan nyitott be, mert ha nem muszáj, nem akarta felébreszteni az alvó páciens-t.

– Azért jött, hogy megnézze a szörnyűséget?

Frankie megtorpant, mert nem tudta, mit csináljon.

– Visszajöhetek később...

– Maradjon csak! Kérem.

Frankie becsukta maga mögött az ajtót, és az ágyhoz lépett. A beteg egy borzas szőke, hosszú hajú, sápadt, keskeny arcú fiatal férfi volt. Felső ajkán világos és sötétebb színű szőrpamacsok nőttek. Úgy nézett ki, mint egy hullámlovas kölyök a Trestles² környékéről – a sarokban álló kerek-es széket leszámítva.

Frankie látta a lábai körvonalát – azaz az egyik lábáét – a takaró alatt.

– Nyugodtan nézheti – mondta a fiú. – Nem lehet nem odanézni. Ki ne bámulna meg egy kocsi roncsot?

² Ford. megj.: Szörfözésre alkalmas helyek San Diego környékén.

– Nem akarom zavarni – mondta Frankie, és egy lépést hátrált, hogy megforduljon.

– Ne menjen el! Átvisznek az elmeosztályra, mert meg akartam ölni magam. Kényszergyógykezelés vagy valami ilyen baromság. Mintha tudnák, mire gondoltam. Az is lehet, hogy egy jó ideig nem látok épelméjű embert, ha maga elmegy.

Frankie óvatosan előrelépett, ellenőrizte az infúziót, és feljegyezte az adatokat a beteg kórlapjára.

– A puskámmal kellett volna csinálnom – mondta a fiú.

Frankie nem tudta, mit válaszoljon. Soha nem találkozott még olyan emberrel, aki öngyilkosságot kísérelt meg. Úgy érezte, nem illik megkérdezni, miért tette, de hallgatni éppolyan illetlenségnek tűnt.

– Háromszáznegyven napja voltam odaát, amikor megtörtént. Azt hittem, hazajöhetek, és végre szabad leszek. Az nem jó. Ha az embernek csak kevés ideje van hátra.

Frankie nyilvánvaló zavarodottságát látva hozzátette:

– Vietnám. – Nagyot sóhajtott. – A barátnőm, Jilly kitartott mellettem, szerelmes leveleket írogatott, egészen addig, amíg rá nem léptem arra az átkozott Pattogó Bettyre, és odalett a lábam. – Lenézett. – Azt mondta, hogy majd megszokom, adjunk neki időt. Én próbálkozom...

– A barátnője mondta ezt?

– Dehogy! Egy ápolónő a Tizenkettes Evakuációs Kórházban. Ő segített át a nehezen. Ott ült mellettem, amíg el volt borulva az agyam. – Ránézett Frankie-re, és a keze után nyúlt. – Itt marad, amíg elalszom, hölgyem? Rémálmaim vannak...

– Persze, katona. Nem megyek sehová.

Frankie fogta a kezét, amíg el nem aludt. Akaratlanul is Finley járt az eszében, meg a levelek, amiket a bátyja hetente írt neki: tele voltak vicces történetekkel meg a táj szépségével. *Látnod kellene, micsoda selymek meg drágakövek vannak itt, babám! Anya agyvérzésig vásárolna. És hallod, a tengerészek aztán tudnak mulatni!* Többször is megismételte, hogy a háborúnak hamarosan vége lesz. Walter Cronkite³ ugyanezt mondta az esti híradóban.

³ Ford. megj.: Walter Cronkite (1916–2009) amerikai televíziós újságíró, aki 19 éven át a CBS Evening News műsorvezetője volt. Gyakran nevezték „Amerika legszavahi-
hetőbb emberének”.

De a háború valahogy nem akart véget érni.

És emberek haltak meg. Vagy elvesztették a lábukat, ahogy a mellékelt ábra mutatja.

Egy ápolónő a Tizenkettes Evakuációs Kórházban. Ő segített át a nehezén.

Frankie eddig soha nem gondolt a Vietnámban szolgáló ápolónőkre; az újságok nem írtak nőkről. Annyi bizonyos, hogy senki nem beszélt a háborúban részt vevő nőkről.

Nők is lehetnek hősök.

Ebben a pillanatban Frankie valami módon öntudatra ébredt: újfajta bátorság és becsvágymód támadt benne.

– Szolgálhatnám a hazámat – mondta a férfinak, akinek a kezét fogta. Forradalmi, ijesztő és felszabadító gondolat volt.

De valóban megteheti-e?

Honnan tudhatja az ember, hogy van-e benne elég erő és bátorság az ilyesmihez? Főleg ha nő az illető, előkelő hölgynek nevelték, és soha nem tették próbára a bátorságát.

Hagyta, hogy magával ragadja a gondolat. Behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy megmondja a szüleinek, hogy beállt a haditengerészethez, és Vietnámba megy, és levelet ír Finley-nek: *Dobpergést kérek! Beléptem a hadiflottába, és kihajózom Vietnámba! Hamarosan találkozunk!*

Ha most megteszi, együtt lehetnének Vietnámban. Odaát.

Kérdemelve egy helyet a hősök falán, és nem azért, mert jól ment férjhez. Hanem mert életeket mentett a háborúban.

A szülei büszkék lennének rá – olyan büszkék, mint Finley-re voltak. Egész életében arra tanították, hogy a katonai szolgálat egyben családi kötelesség.

Várjunk csak!

Gondold meg jól, Frankie! Veszélyes lehet.

De a veszély nem riasztotta vissza. Kórházhajón szolgálna, távol a harctértől.

Mire elengedte a katona kezét, a döntés megszületett.

Az elmúlt hét folyamán Frankie megszállottan tervezgette a szabadnapját, de egy szót sem szólt a szándékáról, senkitől nem kért tanácsot. Azt

hajtogatta magában, hogy lassíts, gondold végig, és meg is próbált úgy tenni, de igazság szerint tudta, mit akar csinálni, és nem szeretete volna, ha valaki lebeszéli róla.

Gyorsan letusolt, aztán visszament a szobájába, amit évekkel ezelőtt egy süldő lány számára terveztek a díszes baldachinos ágygal, a bolyhos szőnyeggel és a káposztarózsa-mintás tapétával. Kiválasztott egy szolid ruhát a sok közül, amiket az anyja oly gyakran vásárolt neki. *Minőségi darab, Frances; erről lehet egy igazi nőt első pillantásra megismerni.*

Nem meglepő módon, ebben a napszakban a ház üresen állt. Anya a klubban bridzspartin volt, apa meg a munkahelyén.

Fél kettő előtt öt perccel Frankie elhajtott a legközelebbi haditengerészeti toborzóirodába. Háborúellenes tüntetők maroknyi csoportja állt az épület előtt, jelszavakat kiabáltak és táblákat tartottak, A HÁBORÚ ÁRT A GYEREKEK ÉS MÁS ÉLŐLÉNYEK EGÉSZSÉGÉNEK és A BÉKÉÉRT BOMBÁZNI OLYAN, MINT A SZÜZESSÉGÉRT KEFÉLNI, meg ehhez hasonló feliratokkal.

Két hosszú hajú fiatalember éppen a behívóját égette el – ami törvénybe ütköző cselekedet volt – a tömeg lelkes biztatása közepette. Frankie sosem értette ezeket a tüntetőket. Tényleg azt hiszik, hogy néhány plakáttal rá tudják venni LBJ-t⁴, hogy véget vessen a háborúnak? Nem értik, hogy ha Vietnámban átveszik a hatalmat a kommunisták, akkor egész Délkelet-Ázsia elesik? Nem olvastak róla, milyen kegyetlenkedésekre képesek azok a rezsimek?

Frankie úgy érezte, minden szem rászegeződik, amikor kiszállt a kocsijából. Magához szorította drága, tengerészkék borjúbőr táskáját, ahogy a tüntetőkhez közeledett, akik azt skandálták, hogy „A pokolba, nem, nem megyünk!”.

A tömeg Frankie felé fordult, és egy pillanatra elnémult.

– Ez egy átkozott ifjú republikánus! – kiáltotta valaki.

Frankie kényszerítette magát, hogy ne álljon meg.

– Öregem – mondta valaki más –, ennek a csajnak elment az esze!

– Ne menj oda, ember!

⁴ Ford. megj.: Lyndon B. Johnson (1908–1973) az Egyesült Államok 36. elnöke volt 1963 és 1969 között.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Frankie benyitott a toborzóirodába. Odabent egy íróasztalt látott a LÉGY HAZAFI! LÉPJ BE A FLOTTÁBA! felirat alatt. Egyenruhás tengerész állt az asztal végében.

Frankie becsukta maga mögött az ajtót, és odament az íróasztalhoz.

A tüntetők kívülről verték az ablaküveget. Frankie igyekezett nem reszketni, és leplezni az idegességét meg a félelmét.

– Ápolónő vagyok – mondta, figyelmen kívül hagyva a kintről behalatszó kiabálást. – Szeretnék belépni a haditengerészetbe, és önként jelentkezem Vietnámba.

A tengerész aggodalmas pillantást vetett a kint hangoskodó tömeg felé.

– Hány éves?

– Húsz, uram. Jövő héten töltöm be a huszonegyet.

– A flotta két év szolgálat után küldi ki Vietnámba, hölgyem. Le kell szolgálnia két évet az Államokban, egy kórházban, mielőtt kihajózhat.

Két év! Addigra vége lesz a háborúnak.

– Talán nincs szükségük ápolónőkre Vietnámban?

– Ó, dehogyis nincs!

– A bátyám Vietnámban van. Én... segíteni akarok.

– Sajnálom, hölgyem. A szabály az szabály. Higgye el, hogy a saját biztonsága érdekében kell betartanunk.

Frankie rosszkedvűen, de nem csüggedve hagyta el a toborzóirodát. Elsietett a tüntetők mellett, akik különböző trágárságokat kiabáltak utána, keresett egy telefonfülkét a közelben, és a Los Angeles-i aranyoldalakból kinézte a légierő legközelebbi sorozóirodájának a címét.

Ott ugyanazt a felvilágosítást kapta: több hazai gyakorlat kell hozzá, hogy Vietnámba küldjék.

A hadsereg toborzóállomásán végre azt mondták neki, amit hallani akart:

– Természetesen, hölgyem. A Tábori Ápolóhadtestnek szüksége van ápolónőkre. Rögtön az alapkiképzés után kiküldhetjük magát.

Frankie odabiggyesztette a nevét a szaggatott vonalra, és azon nyomban Frances McGrath alhadnagy lett belőle.